

Barcelona 22 de setembre de 1927

L'Esquella de la Torratxa

ANY I - Núm. 2518 - 15 cts. - Atrassats 30

L'ONCLE SAM

—Teniu: ja us els regalo!

TEATRE COMIC

Direcció artística: MANUEL SUGRAÑES

Tots els dies la revista de gran espectacle

Not-Yet

Pas encore - Todavía no - Encara no

Gran èxit de la ballarina negra Miss

RUTH BAYTON

anomenada la reina del Charleston i del Black-Bottom

Casa Carreras

SASTRERIA

FORMADE TRAJOS
DES DE 40PES

RAPIDE SA
ECONOMIA
EN TOTS ELS ENCARRECS
TALL AMERICA

GENERES
ULTIMA NOVETAT

PLACA DEL SOL 9.

BARCELONA
C/ GRACIA 172

TEATRO

NUMERO

CHARIVARI

REVUE

Grandios exit de la nova Revista, en la que prenen part els celebrats artistes CONSOL HIDALGO, PEP VIÑAS, RAFEL DIAZ i altres de renomada vàlua

MUSICA Casa CANONGE

ESPECIALITAT EN OBRES PER A
Tercets - Quintets - Orquestres

Zurbano, 7 - Barcelona

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

TRENCATS

temps i diner, no deveu comprar cap aparell sense visitar abans aquesta casa.

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

Tingueu sempre present que, els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnia en homes, dones i criatures, són els de la casa TORRENT. Sense traves ni elàstics enfarfegosos de cap mena. No molesten ni embarassen, deixant que hom es mogui lliurement i faci els treballs mes durs i pesats, sense la més petita molèstia. Si voleu estalviar salut,

FABRICA DE TINTES PER A IMPREMTA I LITOGRAFIA

COLORIFICI POLIGRAFIC F. E. R. T.

INDUSTRIA NACIONAL

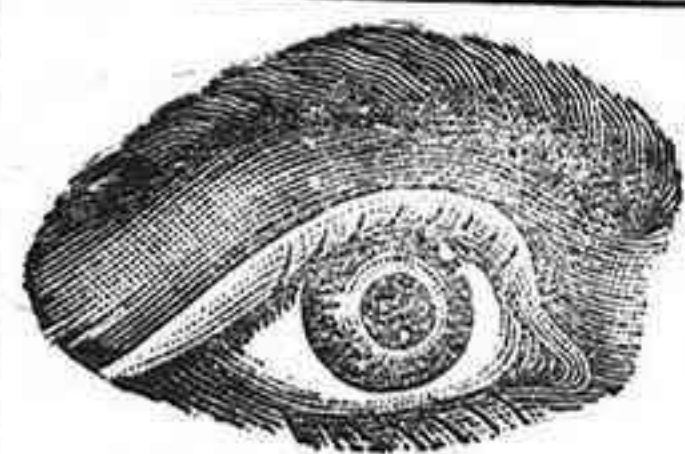
Calabria, 197 : Telèfon 461 H. : BARCELONA

EL KRIC

Aragó, 201 (cantonada Aribau) - BARCELONA

ACCESSORIS PER A AUTOMOBILS

Aquesta casa és la que ven MES BARAT d'Espanya, per procedir de liquidacions

Malalts dels ulls **LOIDU**, únic producte italià de fama mundial, què, friccionant els polsos recuperant-se en pocs dies una vista envejable. Mai més miops, presbites ni vistes debils

Demaneu avui mateix l'interessant llibre, gratis

Direcció general: **UGO MARONE**, Piazza Falcone al Vomero, 1 (Italia) NAPOLI

22 DE SETEMBRE DE 1927

XXXII ANIVERSARI DE LA MORT
DE
Innocent López Bernagosi

L'ESQUELLA DE DE LA TORRATXA
dedica aquest record a son inoblidable fundador

CRONICA

BOXA LITERARIA

ns fa l'efecte de què som davant del *ring*. D'una banda els nois entremaliats i simpàtics de "La Gaceta Literària", capitanejats per aquest esperit curiós i singular de Giménez Caballero, el qual es descobrí a la literatura castellana amb aquelles "Notas marruecas". De l'altre cantó els jovenets de "Martín Fierro", de Buenos Aires.

Comença per dir que ens ho mirem des d'un punt de vista d'espectador. Sembla que els de "La Gaceta" van dir que Madrid, era "el meridià intel·lectual de las Españas", i els xicotets exaltats i valents de la Pampa, els quals han crescut alletats als pits nacionals i semifeixistes de Leopold Lugones, el nostre amic particular i excellent reaccionari, s'han indignat perquè ells no accepten influències directes. Ells diuen que són llatins i que la seva cultura és llatina. Aquest és el mot d'ordre del *tinglado* muntat a París, per aquell periodista ambiciós i mediocre que es diu Kartoffel (àlies" Maurice de Walleffe.

—La vostra cultura és la nostra—diuen els jovenets de Giménez Caballero.

—De cap manera—responen els nois de "Martín Fierro"—. Nosaltres tenim una cultura triple: francesa, italiana i ibèrica.

—La llengua és el principi de tota cultura, i la llengua vostra és nostra—responen.

—No. La llengua nostra, com una llengua feta de totes les locucions dels emigrants, ja no és essencialment vostra.

—Sense nosaltres...

I la polèmica s'estendrà, suposo jo, fins arribar a un estat de claredat que calia i era necessari. Ja hi prenen part altres diaris. "La Fiera Letteraria", italiana, en el seu darrer número publica un article titulat: "Buenos Aires contra Madrid", i, naturalment, els literats feixistes es posen del cantó americà...

Per altra banda, els companys de Giménez Caballero, xicot simpàtic, ple d'inquietuds boiroses, no es deixen trepitjar i diuen que en gratar la closca del problema iberoamericà, han fet un bé excellent al tema de la raça... Potser tenen raó. Perquè ja és hora de deixar de banda els Jocs Florals, els banquets de confraternització i les històries poca-soltes, i de dir la veritat. No hi és tot això de què parlen diplomàtics, polítics i escriptors de *menor cuantia*... Com no hi és entre Anglaterra i els Estats Units. Una cosa és l'Imperi i l'altra la República Federal;

DE L'ASSEMBLEA

—Pot comptar, després de tants anys, el brut que estarà tot allò!

una cosa és Shakespeare i l'altra Ford i Douglas Fairbanks.

Nosaltres, espectadors modestets, tenim entrada general i ens agrada presenciar el *match*. Es un fet deportiu literari que calia.

Cal arrossegar la impopularitat. Res de fraternitzacions. A cops de puny. Apa, a veure qui guanya. Primer round. "Gaceta Literaria" - "Martín Fierro". L'esperit de les noves directives futuristes en un poble vell i l'ànima d'unis joves que volen que el seu poble jove ja tingui tradicions velles... Apa!...

Ara és quan allò de *los lazos*, la parentela, la gran família, etc., cal que surti al mercat.

FRANCESC MADRID

GLORIARI

XINESES

Fa ja un quant temps que a Barcelona es ve parlant d'un cert barri chino.

Primer no donàvem importància a la cosa. Però com que sembla que en té més de la que creïem, avui ens veiem obligats a perdre una estona parlant-ne.

Nosaltres, francament, no podiem sospitar l'existència d'un barri chino a Barcelona. L'única influència xinesa que havíem observat a Barcelona, eren uns homes molt grocs—una llimona sota un barret suat—que venien collarets de perles falses i altres objectes de bisuteria. Una altra influència que podem anotar és la de què els barcelonins sempre ens hem deixat enganyar com a chinos.

Però tot això no justifica l'existència a Barcelona d'un barri chino.

On era aquest barri chino a Barcelona?

Com era?

Nosaltres ens l'imaginàvem adaptat del film nordamericà a la vida real: els fumaders d'opi, les cases miserables, de parets llebroses i d'interiors fastuosos; les sedes, els perfums de fustes precioses, els rites misteriosos i espectaculars; les dames que a la sortida de l'Opera, cobertes de pells i joies magnífiques i acompanyades d'homes elegants pertanyents a l'aristocràcia del talent, de la sang o del diner, visitaven els antres d'estranya suggestió; l'orgia de luxúria delirant i literatesca...

Hem tingut un gros desengany. No hi havia res d'això. Ni una trista missa negra, ni cap dama aristocràtica èbria de luxúria i d'opi, nua damunt les teles magnífiques del fumader.

No, no; tot això era un conte. El famós barri chino és el tristíssim districte V.

Hem anat al districte V, ànima d'una literatura falsa i poca-solta. I en els carrerons infectes del districte V—molt inferiors en color i caràcter als carrerons de Marsella o d'Amsterdam o al Whitte Chappel de Londres—hi hem vist, més que vici, misèria: la més trista de les misèries.

No ens interessa, francament, el barri chino. Uns lladres i unes meuques que mengen escudella de pagès a la matinada, ens semblen massa bons nois. I els bons nois mai han tingut literatura.

VIRAI

A CAV D'ORELLA

EL DIVORCI

Recentment, un jutge londinenc ha pronunciat en pocs minuts 110 sentències fermes de divorci. Sembla que això és un *rècord*, però, no senyors. Temps enrera, un jutge de Nova York anul·là en un minut 115 matrimonis.

Ja veuen els lectors amb quina facilitat la gent es divorcia.

Som partidaris del divorci, però això, potser, és un xic exagerat. A alguns països, hom es divorcia perquè, per exemple, el marit no vol deixar a la muller el mocador per a mocar-se.

En canvi, aquí, ni per el motiu més poderós es concedeix el divorci. Les lleis espanyoles, inspirades en les catòliques, són severíssimes. Si per un atzar es concedeix un divorci, ultra el fet que hom no pot tornar-se a casar, passen tants anys, que els que el solliciten ja tenen temps d'haver mort i, si encara viuen, han calgut tantes diligències que estan ja arruïnats i llavors els cal unir-se de nou per a anar pels carrers, un tocant l'acordió i l'altra passant el platet.

HOMES DE SENY

—Creu-me, el futbol està en decadència; fes-te boxador.

EL TEMPORAL DE LA SETMANA PASSADA

Un automòbil arrossegat per una rierada - Quatre morts

La setmana passada va fer un temps irregular. En alguns llocs, al Vallès sobretot, es desencadenà un temporal.

Dijous passat, a la nit, un taxi de Barcelona es dirigia de Montcada a Granollers conduint un matrimoni, llur filla de quinze mesos i dues dones més. En travessar la riera de Cà'n Teià, terme municipal de Sant Fost de Capcentelles, vingué sobtadament una rierada i arrossegà l'automòbil. El xòfer i el senyor que l'ocupaven pogueren salvar-se. Les tres dones i la criatura, moriren negades.

Acudiren, de seguida, tots els veïns dels voltants del lloc del sinistre, però ja no hi hagué res a fer.

Una desgràcia lamentosíssima. Però, perquè no hi han ponts damunt tots els rius i rieres? Recordem que quan el Besòs matà la família Mas Bagà, el governador ordenà que s'habilités el pont que al costat del lloc de la desgràcia hi havia.

Per què aquest abandó? Es que són preferibles les morts a les despeses d'un pont?

Cridem l'atenció a les autoritats. Cal acabar aquesta indignitat.

EL FAT D'ISIDORA DUNCAN

¿Quin fat tràgic hi haurà en aquesta artista, que per la seva gràcia semblava de les més pures nissagues de l'art?

En 1913, en plena glòria, Isidora Duncan, perdé els seus tres fills en un accident d'automòbil. El conductor volgué suïcidar-se i fou Isidora, qui, escrivint-li una lletra de perdó, li demanà que visqués.

Renuncià per molt de temps a l'escena. A l'endemà de la guerra aparegué, però, de nou al "Trocadero". Ella, mateixa anuncià al públic que "volia assajar de suggerir a tots els que sofrien, els consols que ella havia trobat en la música d'un Schubert o d'un Tschaïkowski."

Atreta després per la Rússia dels Soviets, Isidora Duncan partí cap a Moscou. Allí la dansarina dels peus nusos es deixà enlluernar pel miratge de l'evangeli roig, de la música ardent dels versos del jove poeta Sergi Essenine. No tardà, però, a haver de divorciar-se'n. Els que veieren de prop la seva llar, se n'enduien la impressió que era un veritable infern.

Divorciada i adolorida, Isidora no aspirava més que al descans. Un dia, però, hagué de saber que Sergi Essenine s'havia suïcidat a Moscou, en una cambra d'hotel.

No era aquest el darrer cop encara. El 17 de febrer passat, el seu hotel, a Neuilly, era posat en venda i adjudicat per 50.000 francs.

Heus ací una rara escena esdevinguda poques hores abans de la seva mort.

Isidora vivia actualment a Niça, en una pensió del

Passeig dels Anglesos, en companyia d'una amiga, Maria Desty.

Feia poc havia emparaulat la compra d'un automòbil, amb M. Benoit Falchetto. Aquest es presentà a casa la ballarina a l'hora que ella l'havia citat per a fer les proves.

Aleshores Maria Desty — el nom sembla simbòlic— veient alçar-se Isidora per a sortir, volgué impedir-ho:

—No; no us en aneu—cridà—. No munteu a l'auto! Tinc el presentiment d'una desgràcia!

—Però, veïam...

—No sortiu! Us juro...

Isidora es rigué de la seva amiga, i, malgrat la insistència d'aquesta, muntà a l'auto.

Com s'esdevingué el drama, ja ho ha contat la premsa.

Isidora Duncan no era solament una gran artista. Era també una dona de cor. Heus ací, ara, un gest que pinta la seva generositat. Poc temps després d'haver-se venut judicialment el seu hotel de Neuilly, Isidora Duncan refusà un llegat de 300.000 francs, herència del seu marit, el poeta rus Sergi Essenine. Isidora escrigué als Tribunals de Rússia per a demanar que els 300.000 francs fossin lliurats a la família de Sergi Essenine, que es trobava a la misèria i en tenien més necessitat que ella.

A París hom bastirà probablement un monument a la cèlebre dansarina dels peus nus.

PREVISIO

—A portar un ciri a la Bonanova per a què la Verge em lliuri de prendre mal a la Rambla.

BARCELONA ESVENTRADA

Pel temps que dura i per la constància i repetició dels fets, sembla que el mal no té remei. Barcelona és una ciutat continuament esventrada. Barcelona és una ciutat a mig fer. El foraster que ve periòdicament a la capital, té una sorpresa a cada visita, i s'estranya i s'admira de les seves constants transformacions.

Destriant avui aquesta idea general de la Barcelona en eterna formació i limitant-la al seu aspecte exclusivament urbà i d'ornamentació pública, direm encara més: direm que d'aquests canvis i d'aquestes transformacions i d'aquest seguit joc d'esventrar o foradar el sòl, a més a més dels forasters, sobta l'esguard i la imaginació dels habitants de Barcelona, dels veïns d'un mateix barri i fins i tot d'un mateix carrer.

Que ho diguin, sinó, els veïns d'nues vies tan curtes i tan centríques com la Ronda de la Universitat i el carrer de Pelai sobre del "Metro" i del ferrocarril de Sarrià, després la recomposició de les vies del tramvia, ara les voreres, ara l'empedrat, ara obrir una casa, ara posar una canonada, ara tornar a empedrar, per a, al cap de poc, obrir un altre forat i posar una nova canonada i tornar-lo a tapar.

El sòl del carrer de les Corts Catalanes, del Passeig de Gràcia, de les Places de la Universitat i Urquinaona, de les Rondes i d'altres vies centríques, ni se sap les vegades que ha estat esbotzat en cosa de dos o tres anys.

Obres com les de la Diagonal, la Plaça de Catalunya i altres moltes, es fan eternes. Es sap el dia que comencaren, però no quan han d'acabar.

S'asfalten, amb gran lentitud, vies magníficament empedrades, i les no empedrades o aquelles l'empedrat de les quals és dolent, es deixen tal com estan.

El que passa a les Rambles és una veritable tragèdia. Durant molt temps, molt, les Rambles mai no han deixat, per una banda o altra, d'aparèixer esventrades, foradades, clivellades, esbotzades... Ara han estat oberetes en tota sa llargada. Diuen que aquesta és la darrera i que no ho tornaran a fer. Tenim molts motius i molta experiència per a dubtar-ne. Altrement, les Rambles són fortes i sofertes. Ho tenen abastament demostrat.

I la Plaça de Catalunya, no és una constant sorpresa per al barceloní que hi passa diverses vegades al dia? S'ha donat el cas d'agafar una persona el tramvia per anar a Gràcia i, en el temps d'anar i venir, trobar-hi ja un nou tros esventrat. I sembla que encara va per a llarg!

Actualment, les amples i famoses voreres de l'esmentada plaça, tornen a ésser desfetes en diversos indrets. Pasen ja d'una dotzena les vegades que han estat esbotzades des de que les feren de 16 metres. I l'esdevenidor és infinit.

Barcelona és una ciutat esventrada; una ciutat que es fa i es desfà diàriament. Per això li costa tant d'arribar a ésser definitivament feta.

La dita admirativa d'aquell pagès que visitava Barcelona per primera vegada, no perd mai l'actualitat:

—Molt m'agrada Barcelona, però més m'agradarà quan estigui acabada.

I fent i desfent, com ara, i esbotzant-la, foradant-la, clivellant-la i esventrant-la cada dos per tres, Barcelona no s'acabarà mai.

PERE RAMBLA

LA VEU DELS CIMS

Muntanya amunt hi tinc el cor perdut
dins de l'encantament de les muntanyes;
l'amor un dia me li va robar
i em va ferir greument amb la mirada.
Me'n vaig anar, cantant, d'aquells cimals,
i el cant i el cor l'amor se me'ls quedava.
El cor em demanava i hi he tornat
i poc a poc m'hi sento perdre l'ànima.

Em sento embadalit mirant-li els ulls,
que són dos pous de llum immaculada,
sota la nit sagrada dels cabells
com dos estels que el cel del seu front guarda.
I—oh, meravella!—del seu llavi roig
surt el misteri sant de la paraula,
tan dolça, tan suau, tan atraient,
que és com un rajolí de llum tan clara
que m'enlluerna el cor i el pensament
i em fa saltar la sang com una flama.

Es la llum clara de la veu dels cims
que a dintre porta el cor de les muntanyes
incendiades pel bes del Ponent,
que és com un cor ferit d'amor que sagna.

Oh, veu dels cims, que m'has tocat el cor
i ets com un vi sagrat que m'embriaga!
Embriaguesa santa de l'amor
que xarbotes endins de la meva ànima
i proves de sortir en els pensaments
i—ai, las!—no caps a dintre les paraules,
car quan hom vol dir tant no té un sol mot
i els cants del cor volen volar sense ales!

Oh, veu dels cims! Aquest mantell reial
de porpra i or que porten les muntanyes
a l'hora dolça i santa del ponent
val molt més que els imperis i els reialmes.
Prò la veu de l'amada, cor endins,
val més que aquest mantell de les muntanyes.

Aquesta veu l'he comprada amb el cor
i encar no sé si el cor és bona paga,
car donaria de bon grat la sang
per a sentir-la ben aprop del llavis
i li diria: "Parla, parla més!,
que el cor s'adormi sota les paraules
com un infant en el bressol del pit
amb el vaivé de la cançó manyaga.
Amiga meva, parla, parla més!,
Vull que s'adormi tota la meva ànima,
embriagada de la veu dels cims,
que és la veu de l'amor que al cor m'esclata!"

SALVADOR PERARNAU

L'EXPLOTACIO D'ARTISTES

En l'entreacte d'una revista, l'aristòcrata senyor X, amant perpetu, "Don Juan" dels escenaris, entra a veure una gentil artista, de nom obscur, que li ha plagut en el primer acte.

Senyor X.—Llavors, trobes la vida bonica?

L'artista.—Sí. I, sobretot, cara.

Senyor X.—Quant guanyes aquí, i perdona la indiscreció?

L'artista.—Trescentes pessetes al mes.

Senyor X.—Sí, certament, és ben poc.

L'artista.—Sobretot, tinguent en compte les enormes

despeses. Cal vestir decentment, menjar, tenir pis.

Senyor X.—Es clar.

L'artista.—A més, he de mantenir la mare i l'àvia.

Senyor X.—Oh, així no en tens ni per començar!

L'artista.—I, encara, el meu fillet, de tres anys.

Senyor X.—Oh!!!

L'artista.—He de tenir una cuinera, tres cambreses i una mainadera.

Senyor X.—Ah!

L'artista.—I l'auto em gasta molt.

Senyor X.—Tens automòbil?

L'artista.—Sí, un Rolls darrer model, amb xòfer.

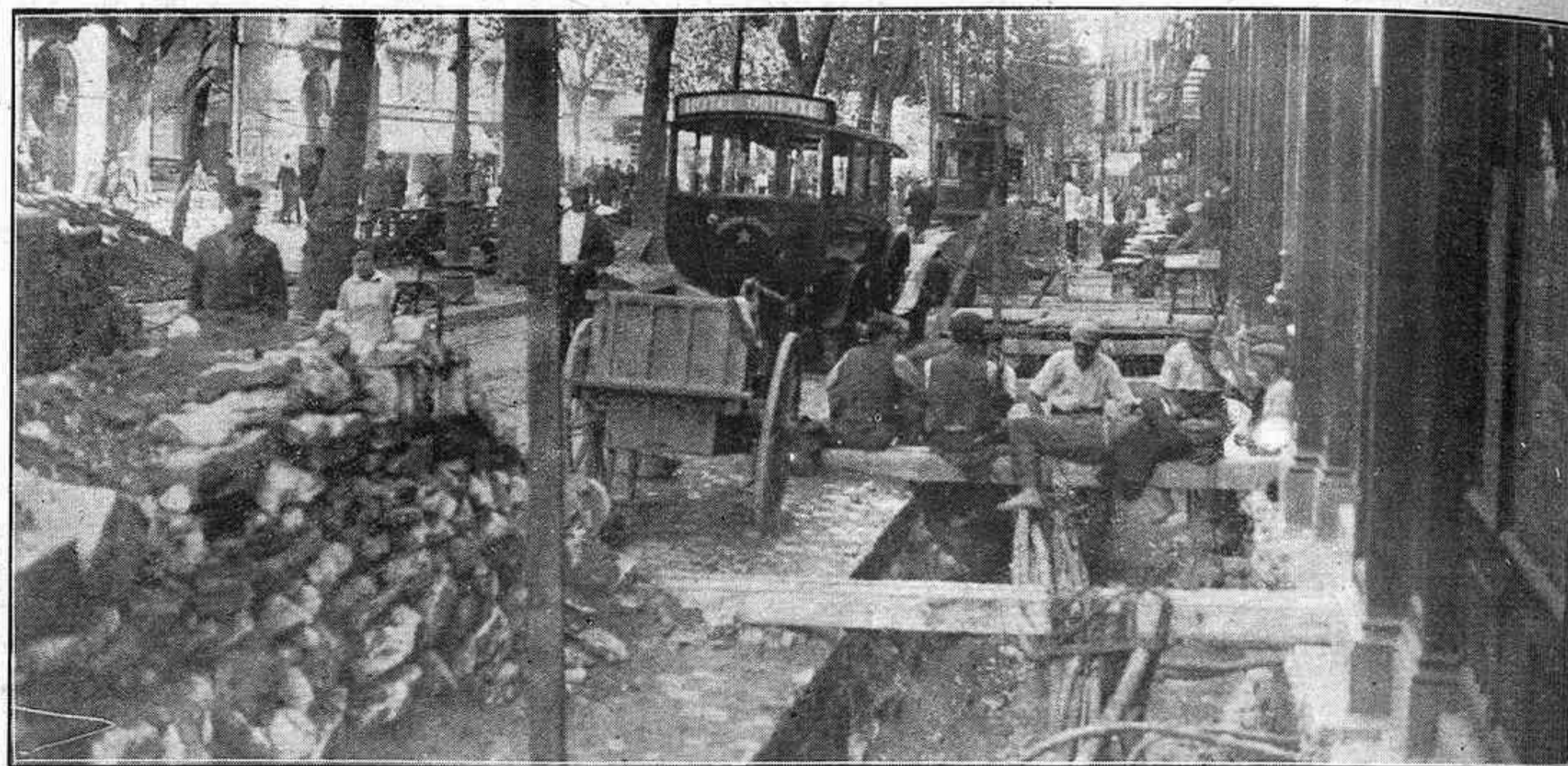

AMOR CONJUGAL

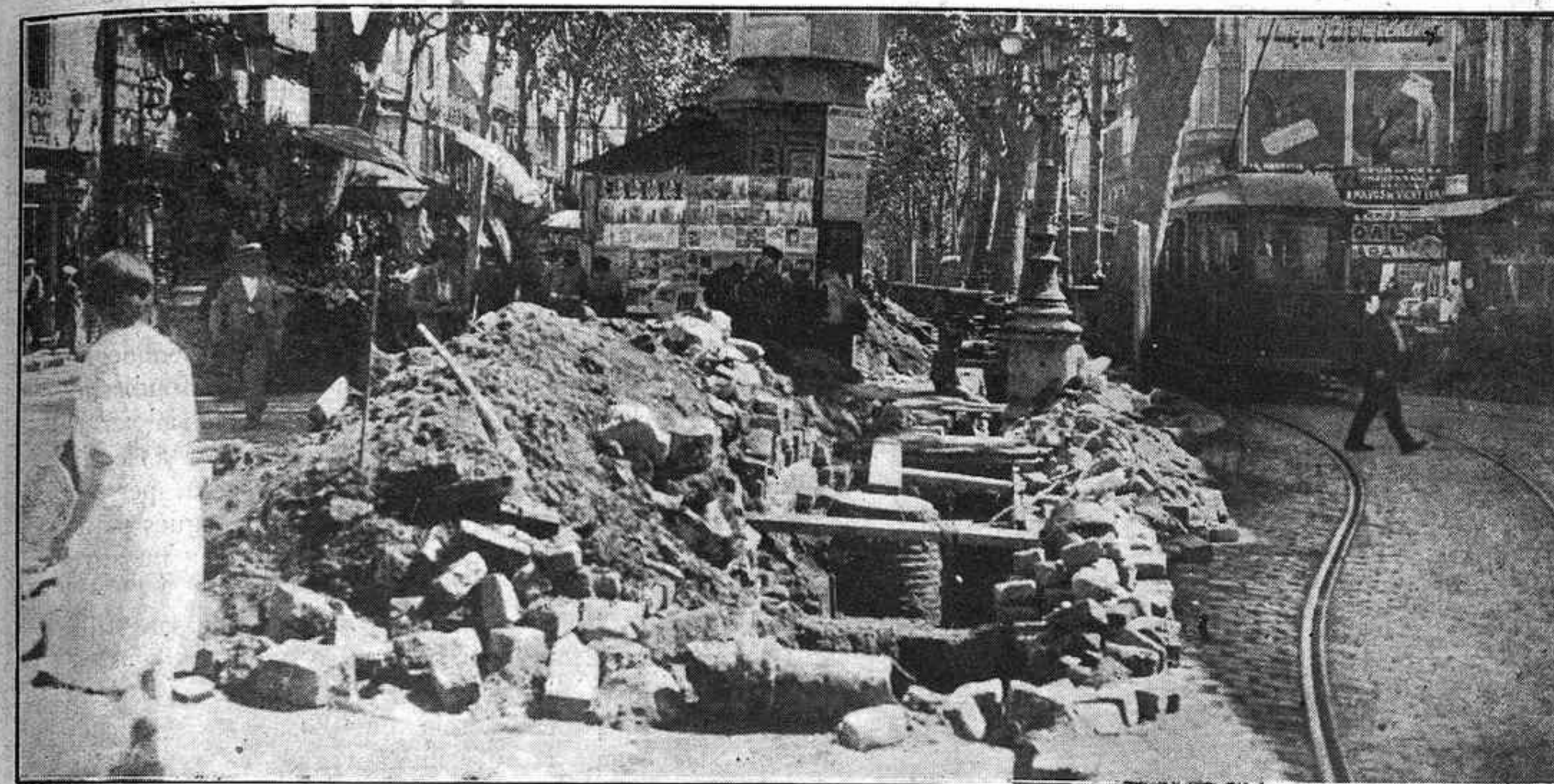
Ella.—Que m'agradaria fer un d'aquests "raids" de què parlen tant els diaris!

Ell.—Prova-ho, dona, prova-ho!

BARCELONA ATRACIO DE FORASTERS

La Rambla al costat de l'Hotel Orient

La Rambla de les Flors

Pla de la Boqueria

La Plaça de Catalunya

LES OBRES DE BARCELONA

La setmana passada, en ple dia, comparegueren a les Rambles uns individus amb carretons i se n'emportaren tot el que els vingué bé dels innombrables atuells que hi han a la Rambla, com en un camp de batalla, trets de sota el paviment. Els obrers i encarregats que hi havien no

els digueren res. Eren, no cal dir-ho, uns lladres, els que hi comparegueren amb carretons.

Barcelona està que fa fàstic. Ni es pot passar per enlloc. En la història de la humanitat mai no s'havia registrat una tal cosa.

Està oberta tota la Rambla. Els que hi treballen no saben què hi han de fer-hi.

Per boca oficial s'ha dit que n'hi ha per un mínim de tres mesos. Farem broma.

Aquest robatori tan enginyós demostra bé el desordre que hi ha. Ni es comprèn que els que hi havien no demanessin als del carretó amb quin permís se n'enduen allò. I així fou.

Si això, per una banda, demostra que qualsevol dia

poden anar uns homes a endur-se'n el quiosc de Canaletes o el de Tabacs de la Rambla dels Ocells, per altra banda demostra, per l'abandó, que ens poden fer malbé tota la ciutat sense que ells que poden fer-ho ho impedeixin.

APOLO

S'ha estrenat la sarsuela en un acte "La reina del barrio chino", original de Rafel Salanova, Pere Lluís de Gàlvez i Albert A. Cienfuegos. La música és original del mestre Adam.

Aquesta obra ha obtingut un èxit. Un bon èxit molt meregut. Rafel Salanova és un jove de grans aptituds i d'un talent ordenat i força original. Pere Lluís de Gàlvez és un poeta digne de tota consideració. D'Albert A. Cienfuegos hem llegit coses de debò interessants.

No és estrany, doncs, que amb tots aquests elements "La reina del barrio chino" aconseguís un èxit.

El llibre té tipus ben dibuixats, té unes escenes pintoresques, gràcia i agilitat en el diàleg, emoció. La música, sense pretensions, és fàcil i agradable.

La interpretació bastant ajustada.

En resum, un èxit del que ens en alegrem.

NUEVO

En aquest teatre segueix el gran èxit de "Charivari".

COMICO

Encara que "Not-Yet" segueix donant bones entrades, l'empresa, que no dorm, prepara una estrena del mestre Luna: "Roxana, la cortesana".

Els que coneixen l'obra auguren un èxit. Ens n'alegraríem de què aquests auguris es realitzessin.

Amb aquesta obra sembla que debutarà la tiple Empar Miguel Angel. Empar Miguel Angel és una tiple com en corren poques, amb una veu que és un tresor i amb una simpatia que no s'acaba mai.

Una bona adquisició per a l'empresa.

PER ACABAR.

Ramon Vinyes

Ramon Vinyes ha promès una obra a "Romea".

Heus ací una aportació interessantíssima. Cal parar atenció en l'obra de Ramon Vinyes. Aquest serà un dels autèntics renovadors del nostre teatre.

El rei per força

Aquest és el títol d'una comèdia en tres actes que Lluís Capdevila està enllestint. La destina a "Novedades".

L'obra d'un tenor

Emili Vendrell ha escrit un sànet que ha entregat a "Romea".

Olympia

Es prepara l'acostumada temporada de circ equestre.

BOB

EDUCACIO EXEMPLAR

Un pagès; quina cosa un pagès, si es posa en l'expressió de la paraula un caire agrícola, de mofa; consti, però, que nosaltres ho diem respectuosament, el més respectuós possible; amb el respecte que ens mereix. Un pagès, doncs, anà a Barcelona, com bon masover, per a ofrenar als seus senyors—els quals, si fa o no fa, tots viuen en un principal de l'Eixampla, aquesta mena de gent de la flor i nata

de la vinya—les primeres pomes, els primers préssecs, rossos com una moneda d'or, i les primeres maduixes color de sang esgrogueïda, potser sang i suor barrejada d'aquell pagès de faç arrugada i mans enganxoses.

Aquell home es sentia joiós de poder parlar amb els seus senyors i, sobretot, es fonia de joia en oir un infant de catorze anys amb una facilitat d'expressió que el feia enternir. Aquell home—no volem ofendre'l per res del món—s'assegué a la taula enlluernat per tantes riqueses. Poc després arribà el noi exemple d'educació (!) i omplí de petons les galtes de la seva perfumada mare i el rostre del seu afaitat pare. Després es dirigí a aquell pagès de seixanta anys:

—Com estàs Manuel?

—Bé, maco. Vostè està fet un homenàs!

En Manuel, aquell pagès, no podia parlar, s'ennuegava i ja no era de joia, sinó de sentiment, d'un fondíssim sentiment. En la seva llarga vida mai no s'havia sentit ofès. Aquell dia se li feia llarg, car començava a sentir l'enyorança dels seus, i més que per altra cosa, per no poder oblidar que un noi de tanta educació li hagués mancat al respecte. Seixanta anys—es deia—mereixen un altre tractament, el mocós!

Cap cot, trist, consirós tornà al poble, on els seus fills amb la cara emmascarada, li besaren la mà bo i dient:

—Què ens porteu, pare, de Barcelona?

Aquella carícia, que la creia més freda que la del noi barceloní, l'emocionà i per primera vegada els seus llavis estamparen un petó en aquells rostres dolços, d'una dolçor de préssec i cireres madures.

Aquell home avui es pregunta, per a què el món li contesti:

—Quina educació és més perfecta?

Jo preguntò, també:

—No mereix una resposta aquell pagès que un dia vingué a Barcelona?

EMILI VILASECA

FUTBOL

Ens trobem ja en plena activitat futbolística. Aquesta temporada que comença tindrem ocasió de veure-la molt plena en demostracions d'aquest esport.

Ara, amb el concurs de campions; després, el de Federacions, i, després, encara, el d'Espanya, apart dels partits d'entrenament que es juguin, res, que ja comencem a veure que no sabrem per on tombar-nos-hi.

Diumenge passat el "Barcelona" se les va haver amb la "Real Societat", de Sant Sebastià, i, és clar, va guanyar el nostre equip per 2 a 1. Aquesta nova victòria dóna una nova avantatge al "Barcelona" en la classificació d'aquest concurs.

Demà passat al camp de l'"Europa" hi haurà cosa bona; només es tracta d'un partit a base dels "rivals" "Europa" i "Barcelona". Aquest encontre té el doble atractiu de celebrar-se la inauguració del camp d'herba del "C. D. Europa".

Caldrà anar-hi.

BOXA

Dijous de la setmana passada hi va haver trompades a l'"Olympia". Se les havien En Ferrand i En Petit Biquet,

dels pesos mosques, pel campionat d'Europa. Com que hi va haver "match" nul, resulta que En Ferrand continua éssent campió. Val a dir, però, que no ens convencé gaire el petit boxador català. Si continua així, estem més que segurs que perdrà bous i esquelles.

En Rayo va fer un paper molt mullat davant de Sybille, belga. Es veu que En Rayo en aquest combat no va voler fer honor al seu nom, i, com és natural, el belga li va clavar una bona palissa.

No hi creiem gaire en el foc de Rayo, sinó ja en sentirem a parlar.

NATACIO

El "C. N. Mataró" ens ha donat el campionat de Catalunya del 2.000 metres mar. Va ésser una cosa interessant de debò i va guanyar l'Artigues, de l'"Atlètic".

Esperem veure'n sovint d'aquesta mena de manifestacions sobretot quan, com aquesta, ajuden d'una manera clara el progrés de la nostra natació.

TEIXI

Blasco Ibàñez és a Ginebra per a estudiar el funcionament de la Societat de Nacions. Vol escriure una novella pacifista.

Que no s'enredi...

✱

El senyor Fermí Roca, de Manresa, ha felicitat el cap del Govern.

Potser se'n recorda un xic tard.

✱

Ha estat clausurat, per ordre governativa, l'"Orfeó Capsanenc", de Capsanes.

✱

Diuen que el poderós Ford es vol fabricar ell mateix els neumàtics dels seus automòbils.

Ha comprat ja 1.200.000 aeres de terra, de les quals n'ha pagat 42.000.000 de dòlars, i està en tracte per a comprar-ne 280.000 més. Tot això serà per al cultiu de cautxú.

Henri Ford no vol sotmetre's al monopoli dels fabricants de neumàtics.

Aquest senyor Ford acabarà per a adquirir-ho tot. Aviat voldrà fabricar les robes de la gent que va amb els seus automòbils, i proveir-los de menjar, etc.

Però és que, al capdavant, Ford no és un altre monopolitzador?

✱

Des de Buenos Aires, els hereus d'Ali Afi han demanat la certificació de defunció d'aquesta personalitat àrab, ocorreguda a Barcelona.

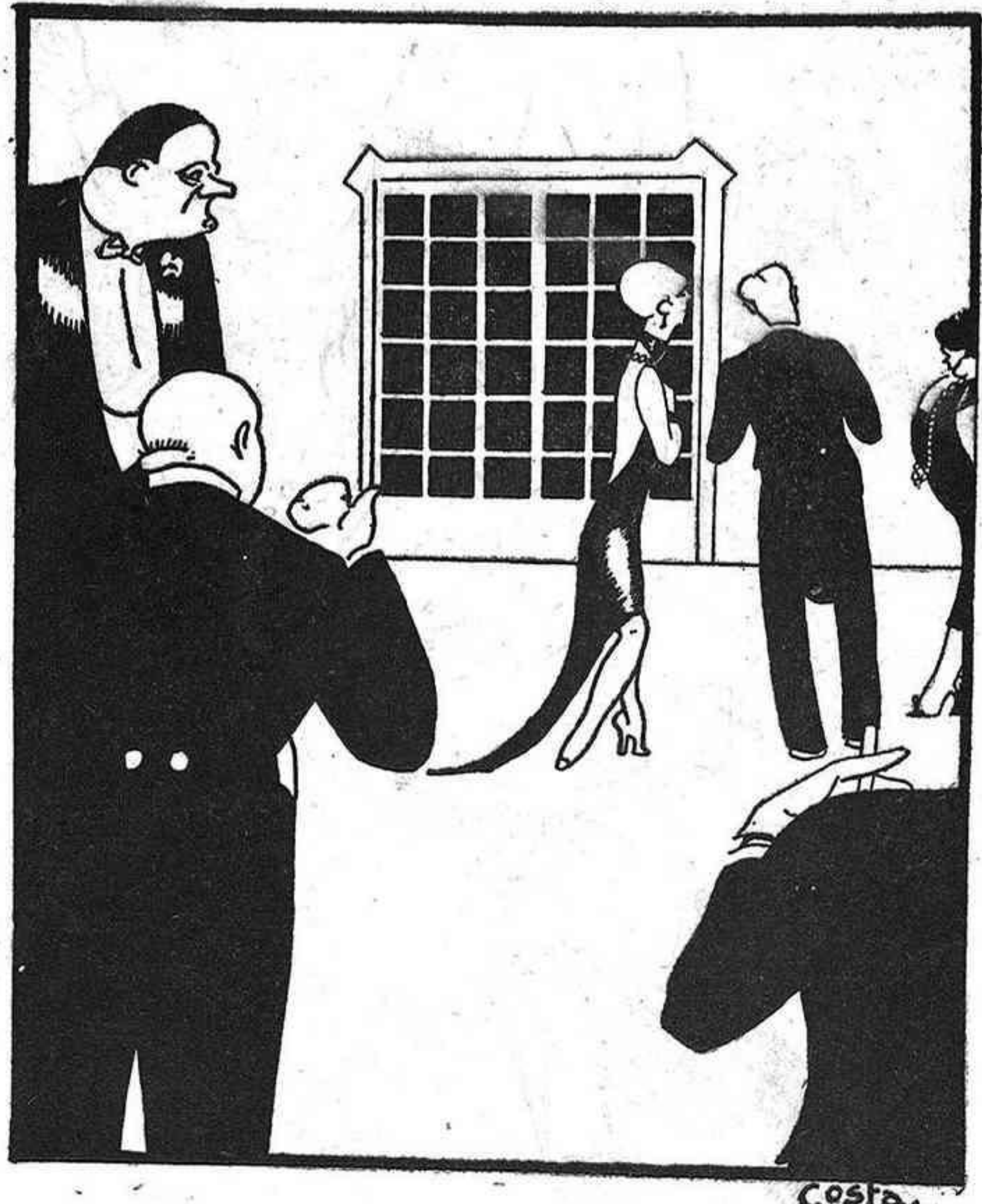
I a Barcelona no trobaven enlloc, no les restes del cadàver, ni tampoc els documents comprovant la seva defunció. Per fi, sortiren d'un recó.

Això demostra bé l'excel·lència dels serveis barcelonins.

✱

Han visitat Barcelona dos diputats filipins, els senyors Aquino i Lacson.

Han marxat encantats del nostre país. Barcelona els ha plagut més que cap altra ciutat del món.

LES MODES D'ARA

—No sé perquè diuen que va tan ben vestida.
Jo no li veig la roba enlloc.

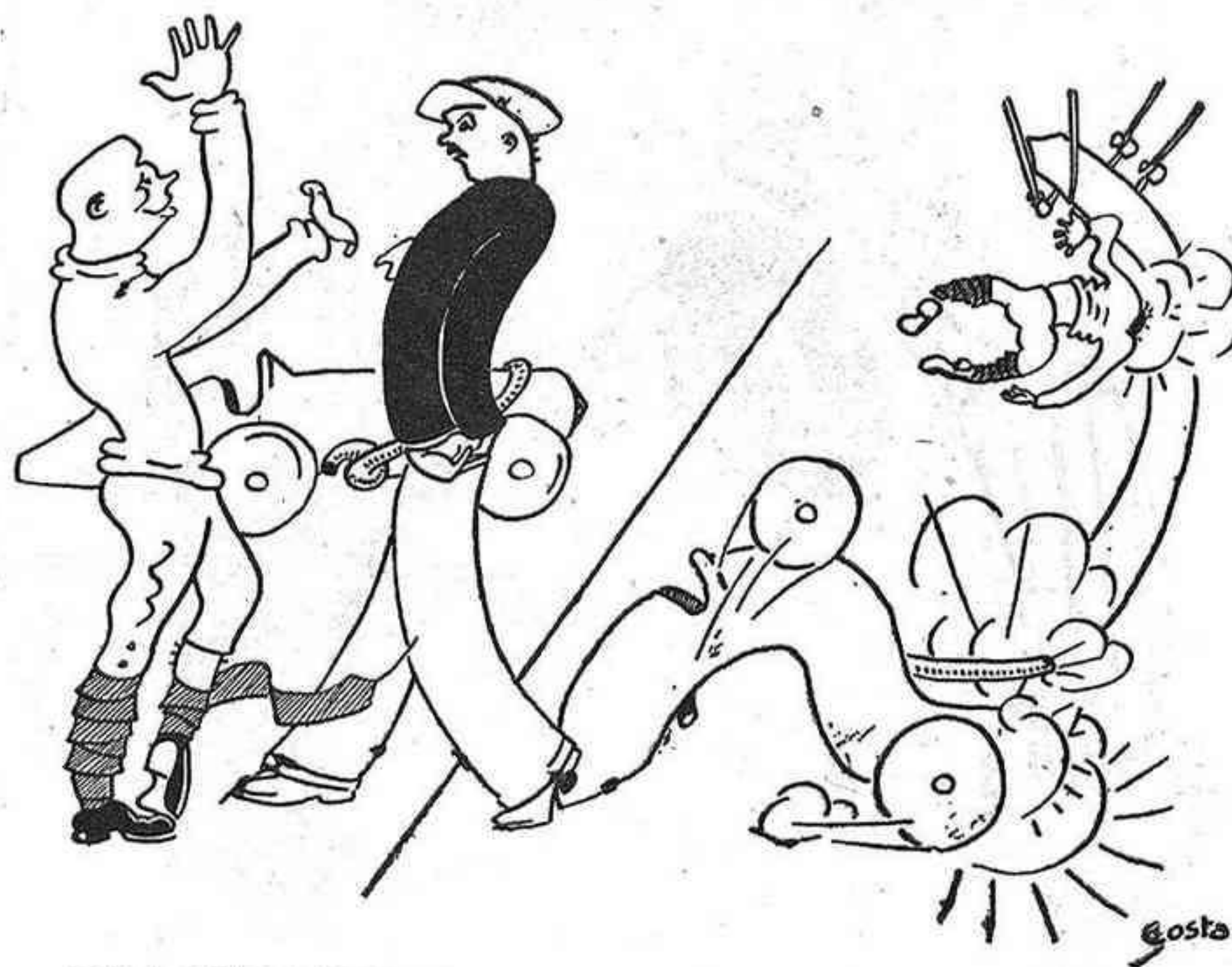
S'HA DE MILLORAR, EN EFECTE

—Vingui a prendre el tè, que hi hauran noies maques, millorant el present.

COMPREU PRODUCTES NACIONALS

- Això és indigne!
- Què?
- Has comprat tovalloles russes!

ELS ESPORTIUS

Un que promet donar el cop... i el dona de debò.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT
NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA
PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Es clar, el principal motiu d'aquesta bellíssima impressió ha estat l'actual estat de les Rambles i de la Plaça de Catalunya i del carrer de Fontanella.

No es podien imaginar que cap poble del món pogués tenir uns carrers en un estat tan suggestiu.

✱

El Mercat de Manresa ha demanat que sigui reconeguda la seva tradicionalitat.

És a dir que la tradició d'un mercat—com si diguéssim el tipisme d'una cosa qualsevol—s'ha de declarar per R. O. o bé per R. D.?

✱

Havia de presidir el Consell de la Societat de Nacions el delegat xinès senyor Wang. Però ha declinat l'honor. Diu que no n'és prou pràctic. Això és una sinceritat que no s'adiu gaire amb el càrrec de diplomàtic; el senyor Wang és un home auster, però no un bon diplomàtic.

Potser d'aquesta renúncia en poden venir grans malvestats per a la Xina: això de la Societat de Nacions és una cosa molt important.

✱

A Irlanda s'han celebrat eleccions.

Han estat desconcertadores. Han triomfat tots els partits; és el primer cop que, al món, es veu una cosa així.

Des dels moderats als intransigents, des dels catòlics als revolucionaris, tothom està satisfet del resultat de les eleccions; tothom ha obtingut la victòria. Una lluita sense vençuts és un gran fet històric.

✱

Els soviets volen reprendre les relacions amb Anglaterra.

I per això els soviets havien de fer veure que tant se'ls endonava la ruptura?

J. C. G.: No podem complaure-us: La competència amb el nostre benvolgut Josep Maria de Sagarra és perillosa.—N. V.: Ho sentim molt. Però, quant als versos, no ens semblen del tot publicables; quant a la carta, no tenim prou espai per a dedicar als assumptes locals.—Xarrac: Provarem d'encabir-li, encara que l'excés d'original ens obliga a ésser cada dia més exigents amb els nostres col·laboradors.—J. Ll. C.: Potser t'eni una mica de raó, però ho dieu amb massa violència. Cal aprendre a somriure.—A. C.: Gairebé podeu comptar amb que serà publicat.—V. M. d'A.: No direm que estigui malament. Però la vostra poesia ens sembla que fa més pels "Jocs Florals" que pel nostre setmanari.—F. W. B.: Cal que perfeccioneu més el vostre català, i llavors els vostres articles seran segurament publicables. Avui per avui ens donaríeu massa feina a corregir i no tenim temps disponible.—J. B.: Les coses d'actualitat són les que més ens interessen. Però ens és molt difícil assegurar-vos una col·laboració setmanal. Dispossem de poc espai i hem de triar el millor entre els nombrosos treballs que ens envien.—N. C.: El que dieu serà veritat, però no és interessant per als nostres lectors.—L. N.: Per escriure versos cal abans estudiar i llegir molt: preneu exemple del vostre germà, i triomfareu, segurament.—J. A.: El senyor Lluís Capdevila li remercia les seves paraules i promet contestar a vostè i als molts que s'han interessat per aquest afer.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Oim. 8. Ciutat

15.000.000 de Pessetes

Marca nacional

Envïi amb la seva adreça el NIÑO que figura en aquest anunci, a la «Sociedad Lechera Montañesa, A. E.», Plaça de Catalunya, 17, Barcelona, on se li remetrà, gratuïtament, una mostra de l'excel·lent producte, i fullets sobre l'alimentació dels nens i l'ús culinari.

per al sorteig de la **LOTERIA DE NADAL** del corrent any. L'admissió d'etiquetes tindrà lloc des del dia 17 de setembre fins el 16 de novembre pròxim, termini que podrà ésser perllongat segons l'èxit que obtingui aquest Concurs.

Gran Concurs

de la llet condensada marca

“EL NIÑO”

LA MES EXCEL·LENT EN CREMA

en obsequi als consumidors de tan immillorable producte, a canvi de les etiquetes del mateix.

Per cada

10 etiquetes

es regalarà una participació de

UNA pesseta

Les etiquetes poden entregar-se o trametre's a la

“Sociedad Lechera Montañesa, A. E.”

Plaça de Catalunya, 17 : BARCELONA

A tots els participants d'aquest Concurs, se'ls regalarà un obrilates d'alumini, i una higiènica tapadora, últim model, d'igual metall.

Es un inconvenient una cigarreta que es consumeixi amb rapidesa, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient una cigarreta que s'apagui amb freqüència, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes queden eliminats empleant el paper de fumar aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

SMOKING

de combustió lenta, sabor agradós, molt resistent i fi. Es per

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELÉFON A. 4115

D'aquí pocs dies
l'obra nova d'En
Santiago Rusiñol

PREUS:

Edició econòmica impresa a dues
tintes, amb magnífic paper. . . Ptes. 2
Edició paper de fil marca "Guarro". Ptes. 5

MAXIMES I MALS

PENSAMENTS

PENSA MAL I NO ERRARÀS

Llibre nou d'En Marçal Domingo

On va Catalunya?

Pròleg de GABRIEL ALOMAR

Preu: 4 pessetes

MALLORCA

ALBUM DE FOTOGRAFIES DE
LA FAMOSA ILLA DAURADA

Preu: Ptes. 12

**Els cent mi-
llors contes
comics**

Preu: 2 ptes.

ANISSOS

de

FRARE

Xistus de sagristia compilats per mossèn PIU

Preu: 1 pesseta

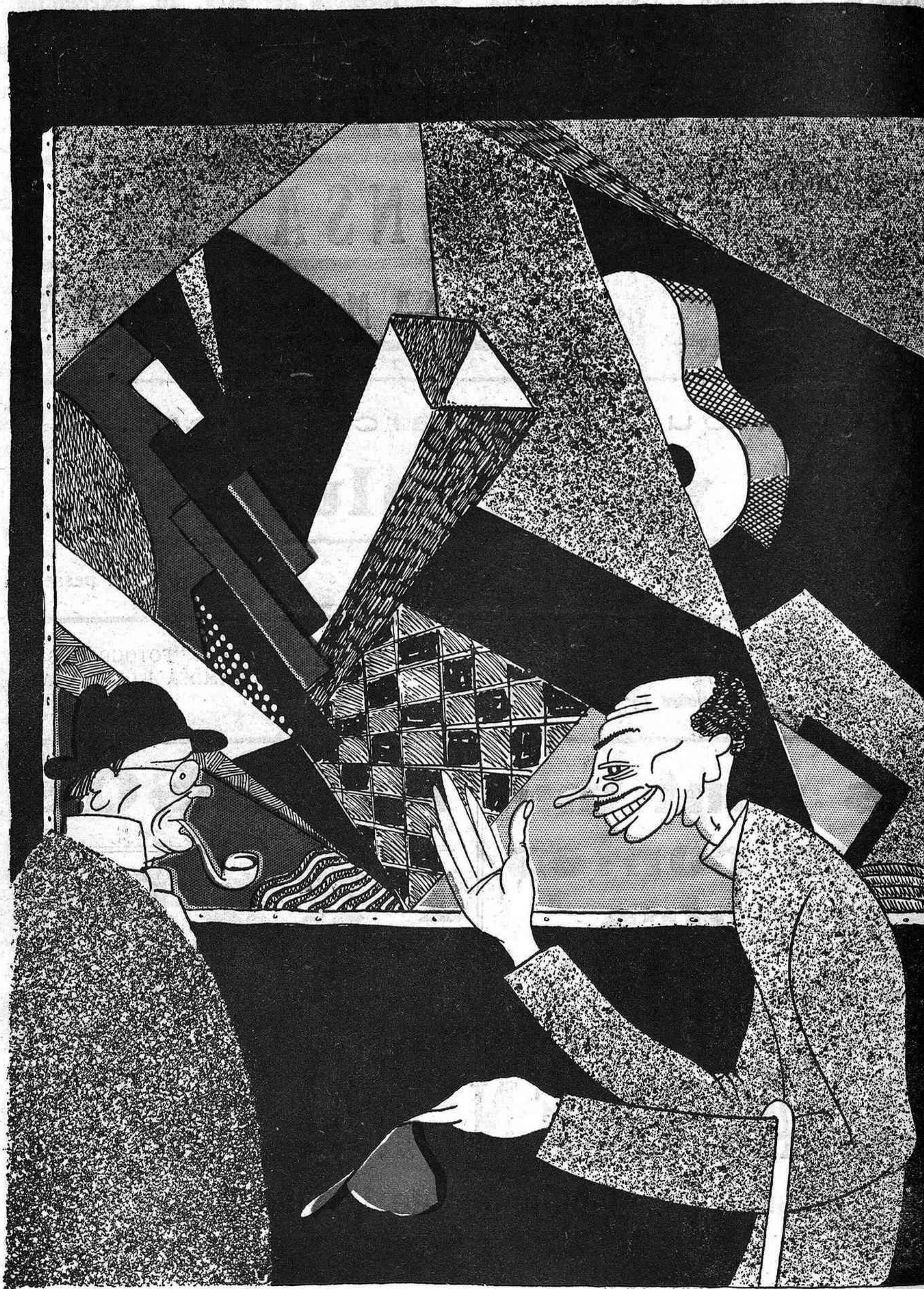
En prensa

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque Enciclopedia de la vida práctica

para **1928**

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebaixes.

L'ART FUTURISTA

—Per què en diuen art futurista d'això?
—Perquè és f..... del públic!